

ΣΤΗ ΣΥΚΙΑ

Στὸ παιδί μου

Στις ὥρες τις σκοταδερές πού ἡ σκέψη μου βαραίνει
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀνήμερη λίγη δροσιὰ ζητάει,
Ἡ θύμηση, στὰ μαγικά τὰ δίχτυα τῆς μὲ δένει
Καὶ πίσω στὰ παιδιάτικα τὰ χρόνια μου μὲ πάει

Καὶ νά ! τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ καὶ τὰ πλατεῖα χωράφια
Τὸ σπῖτι καὶ οἱ βαθύσκωτες τριγύρω καστανιές
Τῶν λειμονιῶν καὶ τῶν μηλιῶν χυμένα τὰ χρυσάφια
Τὸ περιβόλι τὸ παλιό, καὶ ὦ τρέλλα ! οἱ ξαφορές !

Τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια μου μαζί, πότε μὲ τὰ βιβλία
Πότε μὲ τὰ παιγνίδια τους περνοῦσαν τὸν καιρό.
Ἐγώ, δὲν εἶχα παρὰ μιὰ μονάχα ἐπιθυμία:
Ἐξω νὰ τρέχω ἀδιάκοπα πρὸς ὅ,τι φωτεινό !

Καὶ σμίγοντας μὲ τὴν τρελλή τοῦ χωραφιοῦ κατοίκα
Ἀντὶς νὰ παίζω σὰν παιδί μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιά,
Σὲ μιὰ συκιά σκαρφάλωνα καὶ τρώγοντας τὰ σύκα
Πολλές φορές κουβέντιαζα μὲ τὰ μικρὰ πουλιά.

Κι' αὐτὰ πού μὲ γνωρίζανε, στὰ χέρια, στὰ μαλλιά μου
Καλαϊδιστὰ τρυπῶνανε· κ' ἐνοιῶθα μιὰ χαρά !
Σὰ νὰ χτυπούσανε πολλές καρδιές μὲς στὴν καρδιά μου,
Κ' ἔλεα πῶς εἶμαι τῶν δεντρῶ καὶ τῶν πουλιῶ ἡ Κυρά !

Μὰ ὁ κυνηγὸς πού διάβαινε ἀπόξω ἀπ' τὸ περβόλι
Τὰ γλυκοπιπινίσματα γροικώντας μιὰν αὐγὴ
Σημάδεψε καὶ φύτεψε θανατερὸ ἓνα βόλι
Σ' ἓνα πουλάκι· κ' ἔγυρε νεκρὸ χάμου στὴ γῆ.

ὦ ! Θάνατε πολύτροπε, πολύξερε τεχνίτη
Ἐμένα δὲ μὲ πρόσεξες· κι ὥς τόσο ἤμουν κ' ἐγώ
Σὰ μιὰ ἀγέρινη ψυχὴ καὶ σὰν ἀπὸ φισρό...
Νὰ μοιραστῶ δὲ μοῦπρεπε τὴν τύχη ἐνὸς σπουργίτη ;

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΘΥΜΟΣ

Δεῖλὰ φασάκια ἀλαργινὰ ζητᾷς στὶς ἔρημες βραδιές
παραμυθένιους λογισμούς ποθώντας νὰ ξυπνήσης
κι ἀπ' τοὺς γιαλοὺς τοὺς γαλανοὺς κι ἀπ' τὶς ξανθές τὶς ἀμμουδιές
τοῦ δειλινοῦ ὄνειρεύτηκες τὰ ρόδα νὰ θερίσης.

Γλυκὸ καὶ τῶν παραμυθιῶν τὸ χάδι καὶ τοῦ δειλινοῦ,
μὰ γύρο πνίχτρα ἢ σκοτεινιά τὴν πολιτεία πλακώνει
κ' ἐνῶ τὰ ὠραῖα καὶ τὰ παλὰ σοῦ νανουρίζουνε τὸ νοῦ,
μαύρους καὶ κρύους τοὺς τοίχους τῆς μιὰ φυλακῆ σηκώνει.

Σφίξς τὸ γρόθο σου ψηλά, νὰ τὸν πυρώσῃ ἡ ὠραία ὁργὴ,
νὰ λάμψῃ στὰ τρισκότιδα καὶ νὰ φεγγοβολήσῃ
καὶ τάραις τῆς σκέψης σου τὴν κοιμισμένη τὴν πηγὴ,
ὄργων ἀνέρα διαμαντιῶν νὰ φωσφορίσῃ ἡ βρῦση.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ